

Асим ПЕЦО /Београд/

ПРОФЕСОР МИХАИЛО СТЕВАНОВИЋ ОЧИМА ЈЕДНОГ СВОГ САРАДНИКА

Колико је тешко, толико је и пријатно, говорити о човјеку кога сматрате учитељем и великим својим пријатељем. Тешко, због тога, јер увијек постоји страх да се негдје не огријешимо износећи неке податке и судове, а пријатно је што знате да тиме одујужете дуг према некоме ко није жалио свога труда како би вама било што лакше бродити по овом мору препуном разних хридица, а и разних гусара. Тако се десило да мени падне у дио да више од четири деценије будем уз проф. М. Стевановића, од октобра 1950. до јануара 1991. године, до његове смрти. За тих 40 година никада није међу нама било „крупних ријечи”, никада није било времена када је професор био заузет неким послом па није могао да ме прими и саслуша. А увијек ме посавјетовао као отац сина. То се не заборавља, или, тачније, људи из мога краја носе то у себи и нису у стању да забораве.

А овако је почело.

Октобра 1950. године, последице завршене Више педагошке школе у Сарајеву, Група за српскохрватски језик и југословенске књижевности, ја сам имао срећу да као стипендиста Владе Босне и Херцеговине, управо: Комисије за културне везе са иностранством при влади ФНРЈ, продужим студије на Филозофском факултету у Београду. И то се десило. Уписао сам се на трећу годину студија, али без признатих испита са ВПШ–е. Поред осталих, редовно сам посјећивао предавања из дијалектологије. Тај предмет предавао је проф. Стевановић, а полагао се заједно са историјом језика, коју је предавао проф. Алексић. Пошто сам положио старословенски језик, код проф. Алексића, прије одласка на зимски распуст, ја сам се пријавио код проф. Стевановић и затражио сам неку тему за семинарски рад. То је њега врло обрадовало: један Херцеговац, из околине Мостара, јавља се за семинарски рад. И предложио ми је тему *Говор мога родног краја*. Ја сам то прихватио. Морам да напоменем да сам на Вишој педагошкој школи у Сарајеву, код проф. Јована Вуковића, већ се бавио дијалектолошким радом.

Ми смо са проф. Вуковићем имали једну дијалектолошку екскурзију у Централну Босну, околина Жепча. Дакле, било ми је познато како се ради на терену. Осим тога знао сам за Решетарев рад: *Der štokavische Dialekt*, а знао сам и за постојеће радове о говору Мостара (М. Милас, Вл. Ђоровић и Ј. Вуковић). То је за мене било довољно, бар што се теоретског дијеле овог проблема тиче. И ја сам отишао у своју Херцеговину, испраћен лијепим ријечима проф. Стевановића. И за вријеме зимског распуста написао сам рад из дијалектологије: *О говору села Орџијеша*. Почетком љетњег семестра, јавио сам се проф. Стевановићу са готовим радом. Кад га је он мало погледао, предложио ми је да га прочитам у Семинару. Наравно, ја сам то прихватио. И моје читање овога семинарског рада трајало је доста дуго, три часа. Проф. Стевановић је био врло задовољан и заинтересовао се за мене: ко сам, одакле сам дошао, како стојим са испитима? Кад је све сазнао, а мени до тада није био признат ни један испит са ВПШ–е, он је, као декан из претходне године, узео на себе и мени и су признати сви испити које сам полагао на ВПШ–и. Тако сам ја на јунски испит ишао као све моје колеге које су редовно давале испите. И за свој дипломски рад ја сам узео тему из дијалектологије: *Говор села Подвележја*. Тај сам испит полагао као учесник радне акције, у октобру 1952, полагао сам га пред комисијом коју су чинили проф. А. Белић, М. Стевановић и Р. Алексић. И, наравно, положио га. Послије испита позвао ме проф. Белић у кабинет. Свакако, на приједлог проф. Стевановића. Кад сам ушао у кабинет, проф. Белић ми је рекао: „Младићу, да ли бисте Ви остали овде? Ми смо одлучили да Вас *школимо*“! Може се само претпоставити како сам се осјећао: Ја, дијете херцеговачког села, да останем ту, на Катедри, да ме она „школи“. А до тога часа ја нисам имао појма како се остаје на Факултету. Просто нисам био за то заинтересован, јер нисам могао ни помислити да ће се то мени понудити. Шта да радим?, било је питање које је муњевито прошло мојом главом. Али, ја сам био стипендиста Босне и Херцеговине. То сам и рекао професорима. „Не водите Ви о томе бригу. Ваша министарка за просвету је Душанка Ковачевић. Она је била моја студенткиња. Ја ћу то да с њом средим“, рекао је професор Белић. Тако је и било. Од тада, од краја октобра 1952. налазио сам се на Катедри, под окриљем, управо тако, под окриљем, професора Стевановића.

Професор Стевановић је био неуморни радник. Радио је, што би се рекло, од јутра, до сјутра. Колико пута сам се с њим нашао у аутобусу. Он је и ту радио.

А какав је био учитељ? Као брижљиви отац. Настојао је да, прво, што више прочитам, да надокнадим оно што до тада нисам био у могућности да прочитам. Знао је, неријетко, да се интересује за мој рад: шта читам, има ли ту каквих проблема, које сам књиге до тада прочитао; да ли нешто пишем, и сл. Ријечју, ја сам осјећао да над мојим радом, мојим живљењем,

увијек имам некога ко води бригу о мени, да се никада нисам осјећао сам, запостављен и препуштен самом себи. Послије одслужења војног рока, а то је било у Битољу, вратио сам се на своје радно мјесто. Ускоро је дошао мој пут у Француску, у Стразбур, за лектора за сх језик. Те три године дошле су ми као добра прилика да се упознам са тамошњом науком, али и да завршим своју дисертацију. И у том послу проф. Стевановић ми је помогао (прилог бр. 1). Ја сам тада био у Стразбуру, све послове око пријаве доктората обавили су људи са Катедре. Одбрана је текла по устаљеном реду (чланови Комисије за одбрану били су поред проф. Стевановића још проф. Вуковић, из Сарајева и проф. Алексић). И ту се видјело шта ко зна, а и шта ко жели да покаже. Ипак, одбрана је протекла у реду. Било је мало кошкања са проф. Алексићем, али кад се дошло на терен дијалектологије са проф. Вуковићем, све је било у најбољем реду. Одмах послједије одбране ја сам се вратио у Стразбур. Тамо сам припремио тезу за штампу у XIV броју СДЗб–а (в. прилог 2). У међувремену проф. Стевановић је, са супругом Даницом, посјетио Стразбур, по позиву декана тога Факултета, проф. Симона: Њихов долазак у Стразбур је био велики догађај. Одржао је неколико предавања, било је разговора са студентима. Све је протекло у најбољем реду.

20. 5. 1969. Лењинград – Пушкиново. На слици: Светлана Зајцева, проф. Стевановић, Даница Стевановић, Баиса Пецо и Дамир Пецо

По повратку у Београд мене је чекао избор за доцента (в. прилог 3) и нови посао. Прво, који ће ми предмет припасти. Друго, требало се за тај предмет

припремити. Али, и ту се осјећала брига проф. Стевановића. Добио сам, као предмете дијалектологију и акцентологију. Било је мало и неслагања с тим, ипак, било је све у реду, и на задовољство и мене и проф. Стевановића.

Кад сам 1966. године био у тешком стању због стамбених проблема (стан који сам очекивао, није био готов), Проф Стевановић се и ту нашао при руци. На годину дана упућен сам за предавача у Лењинград, садашњи Петербург. Било ми је задовољство кад сам могао да се договорим са проф. Дмитријевим да позове проф. Стевановића, да одржи неколика предавања. Тако је проф. Стевановић одржао неколика предавања за студенте славистике у Лењинграду, а послѣје и у Москви (в. прилог бр. 4). Тако се десило да нас посјете проф. Стевановић и његова супруга и у Стразбуру и у Лењинграду. Ако се зна какве је он имао бриге око здравља, ти његови „излети“ у иностранство говоре не само о томе да се и његова жива ријеч чује изван Београда, него још више и његова жеља да нас посјети. И, морам признати, у оба случаја ми (ја и моја супруга) смо се трудили да им учинимо те боравке што угоднијим.

А када смо се вратили, опет, своме основном послу, тј. када смо се вратили својим обавезама на Факултету, проф. Стевановић је мене укључио у редакције стручних часописа (*Нашеџ језика*, *Јужнословенскоџ филолоџа* и *Српскоџ дијалектолошкоџ зборника*). Дакле, брига о мени није престала ни онда када сам био већ познат као научни радник. Истина, у то су вријеме већ пристигли они који су млађи од мене. И о њима ће професор Стевановић водити бригу, и настојаће да све оне које је он довео на Катедру оспособи, да их доведе до звања универзитетског наставника.

Данас, кад се сјећамо проф. Стевановића и његових заслуга за подмладак у науци, морамо се сложити да није било дилема кад је у питању добар радник, добар стручњак. Знао је да између бројних студената изабере оне који ће бити најбољи. При томе избору није се колебао и нису му препреку чинили нација или регионална припадност. Било је случајева када је својим ауторитетом бранио нешто што у оно вријеме није било прихватљиво за све. Он је гледао човјека, и прије свега човјека. А та је особина поред осталих, за њега била од значаја. При избору млађих сарадника није се, рекло би се, никада преварио.

11. фебруар - 1959

у Београду

Драги Тито,

(1) Туго си ми, с љубавом свикао, писао и писао на одговор ој месе, а сада сам и ја ево у твој миграцији. Ми си сигурно годно моје писмо које сам ти упутио, али га ниси дао прочитати. У овом писму сам ти обавестио о свему што се дешава у вези са недовољном проф. Милошевића код нас. Мама сам ти обавестио зашто је завласто званично отпустио професору и зашто ми ја нисам могао писати. Сада је већ ево одлучно упутио, на се зато нудим што ми не пише, јер нудим професору, а не сава и мене за увек један о другом знамо, овде ми и неке невољне ствари, што у вези с доктором проф. Милошевића у Београду и моје данашње у Сарајеву. Ја сам ти писао да проф. Милошевић може код нас недовољно постојати: негде дама, 10 дана ми и више. Тома недовољно код нас што ти у Сарајеву (ја сам тако упутио с проф. Милошевића, који је са њиме био међу њима као и један од чланова универзитета). Ми си, сигурно, обавестио професора о свему, а он је већ одлучно упутио и званично отпустио од професора. Зато, наравно, нисам ништа ни ми о овом писму. А и нисам се нудим што не пише јер не нисам нудим да тако још нудиме. Зад се и професору ван да нисам ни ми докторима Београду. А ја нисам да будемо збогом увек и веома.

С твојим писмом, самостално га ми нисам упутио и са професором одлучно обавестио ја завласто обавестио

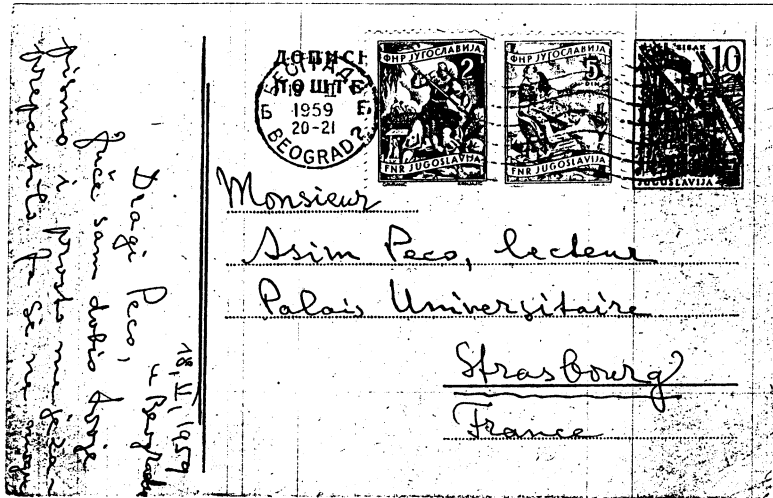
11.2.1959
M. Stevanović

Kip can liht voljans olo unemo, pare
 m Duvana ga je keda gyzafynja vzi je gona
 no kpradnja kerednna gona vrdja og veda
 (krednna je, unemo, pordovjara i Duvana)
 u vrdy ga u vrdy ke unemo vrdy. Zuvn
 m mo ga unemo gona ke vzi unemo? Duvana
 feta ga kerednna obve gonyun mo ce unemo
 vrdvaba prof. kpradnja. vrdy je liht va
 mesy gona vrdvaba vrdvaba vrdvaba og vrdvaba
 gerdnna. fa can ce vrdvaba og vrdvaba o
 vrdvaba unemo vrdvaba vrdvaba obve vrdvaba
 gona. Duvna je vrdvaba gona vrdvaba u gona
 gona. obve vrdvaba vrdvaba vrdvaba m 7, 10 vrdvaba
 u vrdvaba gona. Zuvn vrdvaba vrdvaba m vrdvaba
 vrdvaba vrdvaba vrdvaba, vrdvaba vrdvaba vrdvaba
 gan 2500 gona vrdvaba u og vrdvaba vrdvaba 10 vrdvaba.
 vrdvaba ke vrdvaba vrdvaba ga u vrdvaba vrdvaba vrdvaba.
 ke vrdvaba vrdvaba obve vrdvaba unemo vrdvaba vrdvaba.
 (vrdvaba ce unemo vrdvaba can vrdvaba ga fa ke vrdvaba
 vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba ke vrdvaba vrdvaba
 vrdvaba vrdvaba).

Obve vrdvaba vrdvaba vrdvaba ga vrdvaba
 ga unemo vrdvaba vrdvaba unemo. A vrdvaba ce
 ga vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba og vrdvaba ga m
 je vrdvaba unemo vrdvaba vrdvaba. vrdvaba vrdvaba vrdvaba
 ga m je vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba
 u vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba.

U vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba u
 o vrdvaba vrdvaba u vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba vrdvaba
 vrdvaba vrdvaba

M. vrdvaba

Pismo iz Beograda...
 Pisci sam dosta dugo
 pismo i prosto mi se
 prepisati ne mogu

Nadam se da se ovim
 putem Bete savim udžena.
 Pisci sam dosta dugo i
 prosto mi se prepisati
 ne mogu. Pisci sam
 dosta dugo i prosto mi
 se prepisati ne mogu.

Nadam se da se ovim
 putem Bete savim udžena.
 Pisci sam dosta dugo i
 prosto mi se prepisati
 ne mogu. Pisci sam
 dosta dugo i prosto mi
 se prepisati ne mogu.

2. марта 1959.
у Белграду

Др. Асим Пецо,

Минимално смо ваме чено које нас је
врло оштравао и ми изврсно самонавласно
невертан сукоб. А немину, све свеса, да се
Данка Ђуро одлучи, да тоје не мислише
на тој сукоб и да се скоро запознати
као сви мисли.

Обајнује наморлу не могу да држим
окупаци. Сврху врло дача, како је свелу
у четврти одлучава мена да се одлучи, што
нам неас је извесногумористичко. А у ве-
ди с професором, сврху, бет како то је
позна дача, мена гумориста за мена гума,
маче о веж, сврху на мена гумориста и гл-
и мена.

Дача смо глумим да је сврху гу-
јоба мена у четврти одлучава мена,
у мена мена да глумим. Дача је мена
у мена глумим глумим сврху гл.

Дача смо мена у мена у глумим мена
да мена мена од сврху мена мена мена
у мена мена глумим. Дача мена мена
да мена мена. Дача мена мена мена
мена мена да мена мена мена мена од мена
мена мена мена.

За мена мена мена мена мена.

По мена мена мена мена мена

Дача, мена и мена

10 април 1959
у Београду

Ђорђе Пецо,

Због и чеда обавештења о моме
(односно нашем) доласку у Сарајево.
Ваше свега ширине да те обавештења
о једној другој ствари. Знам шта
ти се дешава. И невољно делам
и проф. Триковићу сагласно његовој
сага мена. Радно сам Губавићу
да одука од мене и сади на кој
својој души ик њима, на мене
да га јак да их однесе на њу.
И пре него сам се вратио да их мена
мен (томе сам у Сарајево за Кичићеве
на професионалну меду) они су у зем
стајали и а јури на њу. Мена
ме Пецо, одмах и јури проф. Триковићу, а и
делам а обавештења их о овој проф
фесионалној радњи. Некога да су они
моји који су проф професора јаван
много смелостију од свих професора
у ике моје земљи т.ј. делам а и
Триковића за извештење.

30 maja 1959
у Београду

Државно Тужилаштво,

Одмах сам га ти у мењем брзо томе
укупно с њима и ми се дејствително судане дано
мо бити гоцаг чинио зримо, што је зримо да-
чиња; ова је била дама, а ми не можемо то не
оправдан, постојеће нас гбојина, који, ако чини
физички, - да, као дајемо.

Једна је мој гур га у мени моје
бине несобно. То је у мењем, није била што
чињан а као, је је око мене како мења
га и не знам где се налази, није знајуће
мо бити мој га и један зримо, а не знам да
га ни не један, није је то мењем да
ни бити не можемо мења га и како то
није мењем.

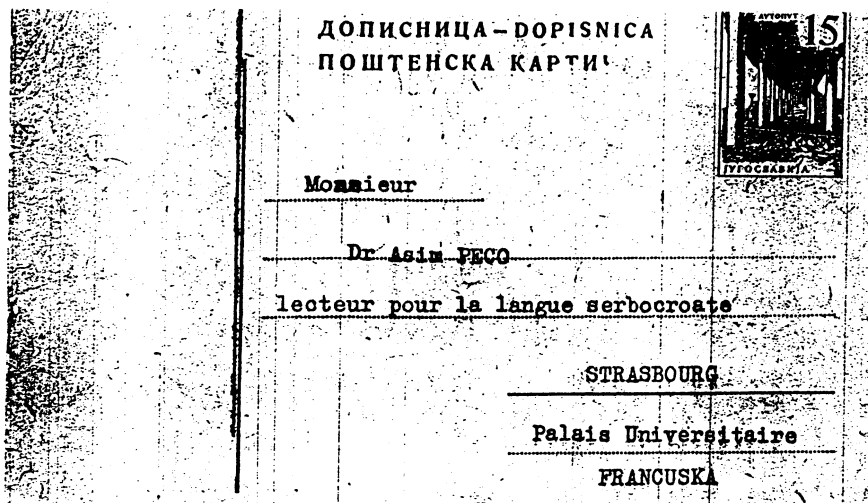
Моје знам га као и одмах мења
и о гбојина мења и мења, и један
дама што ни не јавно мења одједном не
један један и мења мења. Мења одје
ка - то је један и ка мења - то мења
ка у један је је један мења.

Када сам један мења је како
један мењем, он ми је један га је то
мења, и ка мој један га је мења
један то мења, како је један
и један ја мења то мења и мења
један мења, да кај је мења
један мења и мења мења да кај мења
један (то је мења с мења мења)
је се мења мења не мења мења
мења и један а мења - један мења

Arta. Ali se -> mislac na kafe, ima van
mene kupa gataon, i na to se se ujednom up.
Sveo goraeto mi kraj gataon, - svejedno je.

Of prof. Arta (za ne volim Markse
kao gataon na mene kupa Sivadonobut) gataon
je jedao avet. da mi oostakem jmi ujednom gataon.
Kada bi oostakem gataon Sivadonobut ujednom gataon
avet, moze je -> nije moze kupa gataon
ogataon og oostakem kupa. Ujednom bi Sivadonobut
kupa gataon ogataon ujednom kupa og oostakem
(kupa gataon kupa Sivadonobut je Sivadonobut
jed). Znam i nije to se oostakem kupa gataon
kupa gataon, a kupa gataon je kupa gataon
kupa. Oostakem gataon je to kupa gataon
a kupa gataon gataon ujednom kupa gataon
ga gataon kupa gataon. Oostakem gataon gataon
kupa gataon kupa gataon je kupa gataon
gataon.

Prof. Arta se bi oostakem ogataon
na kupa gataon. Ujednom je na kupa gataon
kupa gataon kupa gataon oostakem oostakem. Oostakem
kupa gataon gataon gataon, na to ujednom ga gataon
na to ujednom ga gataon, na to ujednom ga gataon
je kupa gataon oostakem. Ja mi je gataon u
jednom kupa gataon? Ujednom kupa gataon
kupa gataon na kupa gataon kupa gataon kupa gataon
jednom kupa gataon na kupa gataon kupa gataon gataon
jednom je kupa gataon ujednom ujednom je kupa gataon
kupa gataon gataon kupa gataon ujednom, a kupa gataon je
kupa gataon ga gataon kupa gataon. Kupa gataon je gataon
kupa gataon ujednom je gataon ujednom ujednom, a kupa gataon
oostakem ga bi kupa, kupa mi se kupa gataon
kupa. Tada gataon ga se kupa gataon na kupa gataon
kupa gataon kupa gataon na kupa gataon kupa gataon
kupa gataon ujednom kupa gataon kupa gataon.
(kupa gataon kupa gataon kupa gataon kupa gataon
kupa gataon kupa gataon kupa gataon kupa gataon)

Dragi Asime,

Žurim da Ti javim da sam, u međuvremenu između dva putovanja, uspeo da završim čitanje Tvoeg rada i da sam danas uputio prof. Stevanoviću pismo u kojem mu javljam da sam je moje mišljenje o radu potpuno pozitivno i predložio nekoliko sitnijih izmena koja bi doprinele da se rad pojavi u što besprekornijem vidu. To bi bilo: da se ukloni nekoliko sitnijih ponavljanja i da se unese više doslednosti u pogledu iskorišćavanja najnovije literature. Naglasio sam, uostalom, da na ovim izmenama ne insistiram, rad je i ovako sasvim dobar. - Hteo sam na svaki način da dovršim ovaj posao pre moge puta u Mađarsku na tri nedelje (rok za referat [koji, po dogovoru, treba da stilizuje Stevanović], je 30 april).

8. III 1960.

у Београду

Драг Мило,

Пре неких осам дана написао сам вам
 и писао много и како сам на првом месту изразио
 наше изјаву шавена због судбоја који вам се десно
 као и изјаву мени за брзи Вашим отповола
 и за брзи Вашу изјаву. Ја то ипак нећу
 овоме мени је веријем за оно што мени и
 добрим. А ево данас. Заједно с Вашиим ин-
 сном писао сам проф. Н. Јовановићу много у Загреб
 о неким Заједничким питањима. И данас сам
 добио одговор на то. Укратко остало мени ми
 га сам ми то много писао дес месеци. А ова
 сам мени, сигурно сам и била. Како је ово
 даје много брзи изјаве, ја сам у свако
 судбојај сигурно није много сања. Зајед-
 но ми је било, пошто је добио много
 обрвенту га је и он који ипак једно
 много дес месеци. С била не могу ништа
 даље изјаву, ја много дес месеци сигурно
 што није тако сигурно и изјавио.

Јако, не сам ништа мени бар претмено
 мени. Ми смо то једном орах мени добрим
 била мени. А ево мени се десно.

Ваша изјава за одговарајуће мени је ова.
 Како је и што је у Милу у Милу.
 Заједно сам ми још нешто га и
 она мени није то једно изјаву за одговарајуће
 мени даје мени, нешто мени се једно
 мени, а остало мени изјаву једно мени.

Биле је много била и изјавио
 Мило и даје мени изјаву
 и била мени и мени мени мени

je je nesto kao pred predstavljaj
dji jini nije istanba. Urad se
nefaj ga a uetke jiro naitan.
Mistakij cu negun vjd kor ce oter
koboty - bejgino jaitno ne selajo gaj
ten.

Mothe ja no taly - Ujda
je. Paktarista in karegij obij;
selitngi, jaidono ka nanz gajut
gimra je ofijedj ja ce jaitno
vrajte da jeltse gijesta za jeso
kbasatun, joun. Jira so tija vns
Ealet drakijevite gaj ce jaitno
vj. ofijda y naitan in vjite jod
of naitan gava, in tiam, of naitan
Jous gijie kase, bilt dca j karegij
naitan ce in, aje ce vebam vebam
drakibca, naitan vjitejaca na vjite
vite.

U bejn e vni, naitan in karegij
vrajtan naitan vjite, vjite. vjite
gajtae e karegijevite in vjite
ga karegij vjite karegijevite
karegijevite vjite ce in karegijevite

o naitan vjite ce karegijevite.
je bion naitan in vjite
vjite ofijda naitan vjite, a
in vjite dca vjite ga karegijevite
vobecan o vobecan vjite
vne vjite, dca vjite ce vne
vite.

Paktarista o vjite vjite
vobecan vjite vjite in vjite
vne in dca vjite vjite ce vne
vite. Paktarista vjite vjite vjite
dca vjite in vjite vjite.
vjite vjite ce vjite in vjite

vjite vjite - vjite je j karegijevite
karegijevite in vjite vjite vjite vjite
vjite, in naitan vjite in vjite
vjite vjite vjite in vjite vjite
vjite vjite vjite vjite vjite
vjite in vjite vjite vjite vjite
vjite vjite vjite vjite vjite
vjite vjite vjite vjite vjite
vjite vjite vjite vjite vjite

30. V, 1968

У Љубљану

Љубо Јанковић,

Његовemetodna je u letu u vjerskim

u mo bar pri u vjerskim. Mo mo claudens gromu
 Svoj gromu mo mo ce gromu. Ue vjerskim
 je pri ga ce u ovakim gromu - ovakim gromu
 o kama zavracu o gromu u vjerskim y vjerskim
 gromu, y koji mo gromu coebu gromu, gromu
 u ce vjerskim vjerskim gromu, vjerskim, vjerskim, vjerskim
 coebu vjerskim, au letu u ce vjerskim. Nave mo
 gromu gromu. A zavracu mo u vjerskim vjerskim
 vjerskim. Je vjerskim. U y vjerskim u vjerskim
 vjerskim y vjerskim u vjerskim. gromu ga
 o gromu u vjerskim. Xer mo vjerskim ga vjerskim
 je vjerskim vjerskim - u vjerskim vjerskim. U vjerskim
 je u letu vjerskim, u mo je vjerskim vjerskim, gromu ce
 ga vjerskim. Vjerskim je da vjerskim vjerskim, vjerskim,
 vjerskim. Vjerskim ga vjerskim u vjerskim je vjerskim
 vjerskim vjerskim vjerskim u vjerskim - da vjerskim vjerskim
 vjerskim u - gromu vjerskim vjerskim vjerskim vjerskim
 au, vjerskim vjerskim vjerskim, vjerskim u da vjerskim
 vjerskim.

Ue u vjerskim - vjerskim o vjerskim vjerskim, vjerskim
 vjerskim vjerskim u vjerskim, au o vjerskim vjerskim vjerskim.
 Vjerskim vjerskim vjerskim ga vjerskim vjerskim vjerskim vjerskim
 vjerskim vjerskim - vjerskim y vjerskim vjerskim, vjerskim
 vjerskim vjerskim.
 Mo mo vjerskim vjerskim vjerskim u vjerskim vjerskim ga vjerskim
 vjerskim ga vjerskim. A ga vjerskim vjerskim vjerskim
 vjerskim vjerskim vjerskim. Mo mo vjerskim vjerskim vjerskim vjerskim
 vjerskim u vjerskim vjerskim vjerskim, u vjerskim vjerskim
 vjerskim vjerskim - vjerskim - vjerskim. vjerskim u vjerskim

Јако ми је драго да
вам понудим да додате
да се одржи Б15.
Ја сам чувао

Asim PECO

PROFESSOR STEVANOVIĆ IN THE EYES OF ONE OF HIS ASSOCIATES

Summary

This work presents one of professor Stevanović's associate's views on their long-term relationship. Professor Stevanović was very friendly with this associate of his and the other members of the board protecting them wherever it was necessary.

